

Terres de Ponent: roca infinita

Text: **Albert Cortés**

Fotos: **Pete O'Donovan, Òscar Oliver**

A les comarques de Ponent hi trobem moltes zones d'escalada, algunes de tan antigues i històriques com Terradets i Sant Llorenç de Montgai i altres de més noves, que han nascut de la iniciativa d'equipadors inquiets i àvids de trobar nous llocs per escalar. Aquests magnífics espais ens ofereixen tot tipus d'escalada sobre tota mena de roca. Parets en forma de franges, agulles i desploms es distribueixen per tot el territori, combinant des de l'omnipresent calcària fins al granit dels Pirineus i el conglomerat d'alguna serralada prepirinenca.

L'escalada a les Terres de Lleida es practica a molts indrets, com per exemple a Sant Llorenç de Montgai. A la imatge, l'anomenat sector Disblia.

Hom diu que vivim en un paradís per a l'escalada, i així ho demostra la gran afluència d'escaladors forans que ens visiten deixant la seva petjada en forma de rutes d'altíssim nivell, i també ens trobarem gran quantitat d'escaladors anònims, que són la majoria, i que ens visiten per gaudir del magnífic clima que els podem oferir.

Sens dubte, pocs llocs poden oferir la magnífica selecció d'escalades per a tot l'any que poden brindar les comarques de Lleida; fins i tot al tòrrid estiu o al glaçat hivern trobarem llocs on gaudir d'aquest esport que s'anomena escalada, tot i que aquesta vegada només farem esment del que anomenem escalada esportiva i escalada en bloc, deixant l'escalada clàssica per a un futur article.

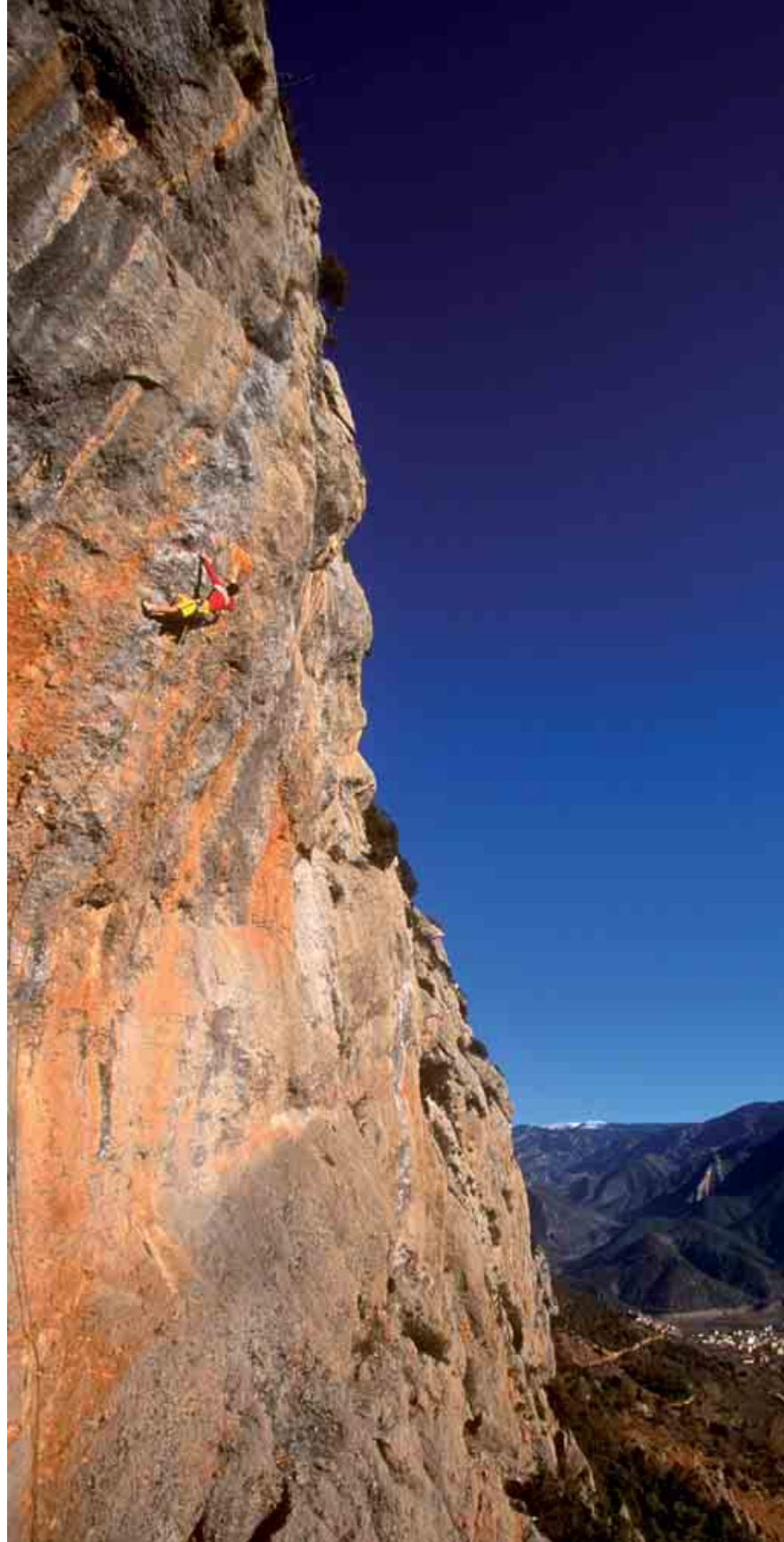
I per què "escalada esportiva" s'ha d'admetre que avui dia la gran majoria d'escaladors practiquen aquesta modalitat de l'escalada, que prima la seguretat i el plaer del moviment per sobre del compromís a què ens obliga l'escalada clàssica.

En l'escalada esportiva els punts d'assegurança són fixos i ofereixen la màxima seguretat en cas de caiguda, fent que aquest esport sigui molt més segur del que sembla a priori.

Pel que fa a l'escalada en bloc, es tracta d'escalar sense corda

Impressionants les parets que trobem a Abella de la Conca per practicar l'escalada. A la dreta, el sector de les Agulles Sud, al pantà de Santa Anna.

blocs o parets curtes, d'entre 2 i 8 metres d'alçada, i on les caigudes són molt freqüents però queden ben protegides per un matalàs d'escuma d'alta densitat que es posa a terra i que és especialment fabricat per a això. Aquest matalàs també s'anomena *crash pad*.

Al nostre país encara no hem arribat al punt, tal com passa a França, en què és freqüent trobar les 3 generacions d'una família a la vegada (avis, pares i néts) escalant junts o també es practica a l'escola per tal de desenvolupar la psicomotricitat, però a poc a poc ens anem acostant a aquesta situació.

L'escalada esportiva va néixer a Catalunya al final de la dècada de 1970, i a les comarques de Lleida cap als anys 1980, fruit d'una

Dues instantànies ben originals. Escalant Terradets, a la primera, i conquerint una de les magnífiques parets de Coll de Nargó (al fons).

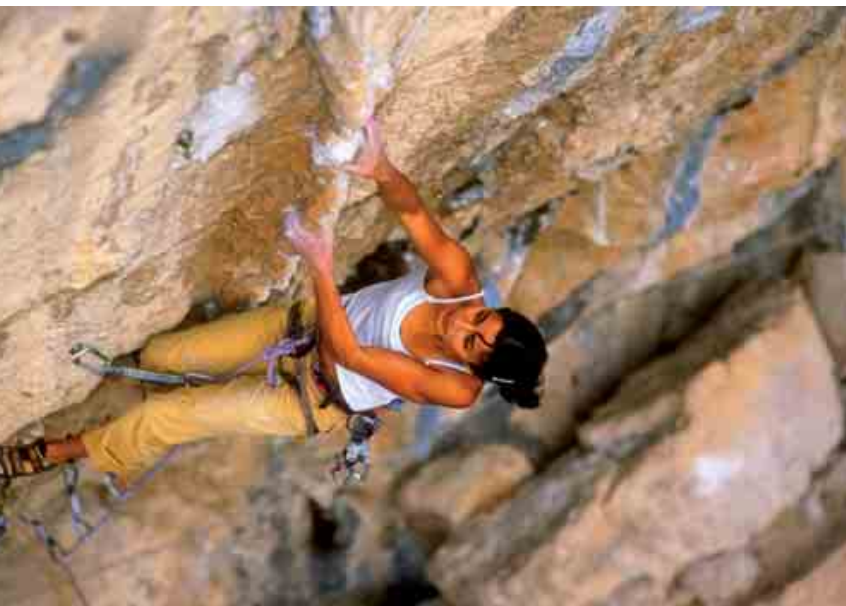

evolució cap a un estil lliure. El que semblava impossible fa uns anys, avui ja ha estat superat, sobretot a causa de la millora de les noves formes d'entrenament, i per tant arribant a graus de fins a 9b, impensables fa només 10 anys.

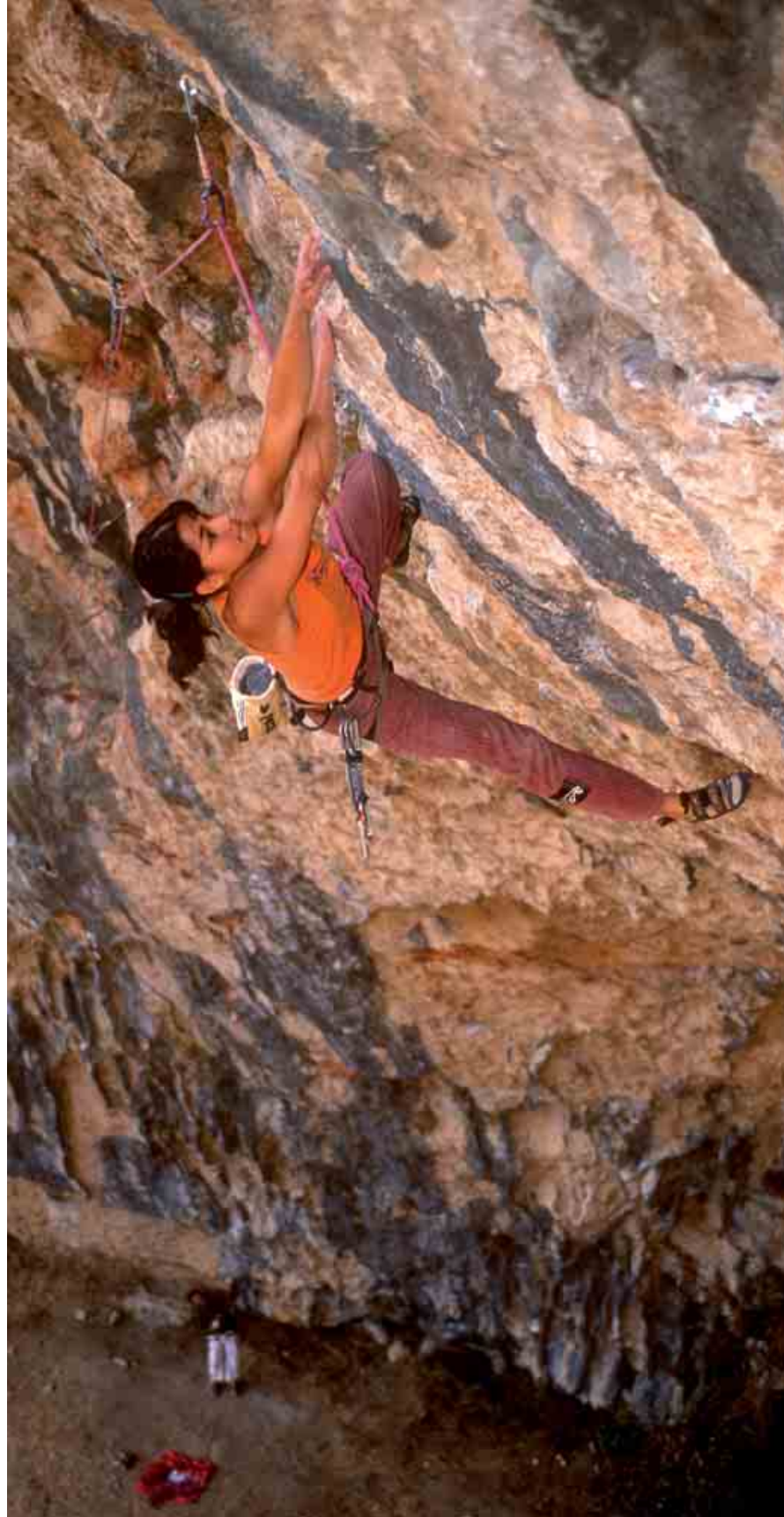
L'escalada es gradua utilitzant una taula de dificultats, creada per l'alemany Wzenbach vers l'any 1934 i que actualment comença al 1r grau i acaba al 9.

Dins de cada grau s'afegeix una lletra (a, b, c) i un signe -o + (optatiu) per tal d'afinar la graduació determinada ruta, encara que les graduacions són sempre subjectives i les hem d'entendre com una aproximació i no com una certesa. Per exemple, una ruta o via

En aquest cas, sobren les presentacions. La lleidatana Araceli Segarra, enfilada a una de les parets de Santa Linya.

Daila Ojeda, a Alòs de Balaguer (foto superior) i a la Cova Gran de Santa Linya (foto vertical). Sobre aquest text, Simon Weill a Sant Llorenç de Montgai.

pot ser graduada com a 6b+ per tant serà més difícil que una que sigui 6b o 6a+

Avui dia, els graus del 1 al 3 gairebé ja no s'utilitzen, i d'altra banda només l'elit es pot enfrontar al grau 9.

I concretament, què ens ofereixen les nostres contrades per practicar l'escalada? Llocs com Vilanova de Meià, Terradets, Collegats, l'embassament de Cavallers a la Vall de Boí i Sant Llorenç de Montgai i Camarasa ja són clàssics dins l'escalada i són coneguts arreu del món. Però últimament han aparegut altres llocs, la majoria sense cap mena d'aproximació, roca òptima i espectacular, indrets amb un encant personal i que no ens penedirem d'haver-los visitat,

En Robert, abans del
llançament, al barranc
d'Espinau, a Tartareu.

T'hi portem

L'emoció està garantida en aquest esport. A la imatge, en Jordi "aprenent a volar", al barranc dels Vilars, a Os de Balaguer.

com ara el Congost de Tres Ponts, Os de Balaguer, Tartareu, Santa Linya, Alòs de Balaguer, el Cogul, l'Albagés, la Paret de les Bruixes a Terradets, etc., llocs amb un paisatge abrupte i encisador on cada raconada té els seus secrets esperant que els descobrim.

Però, ens podem preguntar, què hi ha dalt d'una paret, què és el que busquem allí? Fa uns anys, tan sols pel plaer de descobrir on portava aquella xemeneia, o quina vista es veuria de dalt de les agulles o bé si era possible arribar dalt d'aquella paret eren motius suficients, però actualment es busca el plaer de practicar un esport de manera segura i gaudir de l'emoció que dona lluitar contra la llei de la gravetat, al mateix temps que ens portem al nostre límit personal per pujar, o almenys intentar-ho, a totes les roques que es deixin.

Però cal que tinguem present que aquest esport és obert a tothom, hi ha nivells per a tots, i tenim diversos llocs a les nostres comarques on podem fer cursos o estades que ens ajudaran a aprendre o millorar la nostra tècnica i així evolucionar, que és un dels objectius de l'esport a més de gaudir del moment. L'escalada no té limitacions d'edat, només les que ens vulguem imposar nosaltres mateixos, tot serà qüestió d'adaptar el nivell d'exigència.

Totes i cadascuna de les zones d'escalada esportiva i en bloc que trobem a les Terres de Ponent tenen característiques particulars que les fan úniques dins d'aquest món; per exemple, Terradets ens

ofereix llargs itineraris de fins a 500 metres de dificultat moderada per gaudir d'una roca excel·lent dins d'un marc incomparable, igual que Vilanova de Meià, on les parets són més curtes, però no menys interessants.

Tartareu, Os de Balaguer, Camarasa, Sant Llorenç de Montgai, Alòs de Balaguer, Coll de Nargó, Santa Linya, la Paret de les Bruixes a Terradets i Santa Anna són llocs fantàstics per gaudir de més de 1.500 itineraris al llarg de tot l'any, ja que són zones molt ben habilitades per a aquesta pràctica i són molt visitades. Únicament haurem de vigilar l'orientació de la paret depenent de l'època de l'any, ja que tant el fred com la calor són factors determinants a l'hora de gaudir d'una jornada d'escalada.

L'embassament de Cavallers, a l'àrea d'influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, és una joia que cal cuidar i que ens ofereix més de 1.000 vies, preferentment per descobrir a l'estiu.

Pel que fa a l'escalada en bloc, les zones d'arenisca del Cogul i l'Albagés s'han convertit en una destinació internacional, sobretot a l'hivern, ja que la qualitat i la varietat de la roca són extraordinàries i ofereixen també una senzilla aproximació.

Els escaladors saben que l'escalada és alguna cosa més que una aventura o un esport: és una manera de viure aquesta vida, però això sí, en vertical. ●

Daniel Andrada, escalar o morir

Daniel Andrada (Madrid, 1975) que actualment viu a Lleida, és sens dubte un dels millors escaladors del món, si no el millor. En el seu llarg currículum té nombrosos triomfs nacionals i internacionals i ha escalat algunes de les vies més difícils, entre les quals “La novena enmienda” Øaþ a Santa Linya. Viu tan intensament aquest esport que la seva màxima podria ser perfectament “escalar o morir”.

Pregunta: Què significa poder escalar a les terres de Lleida?

Resposta: Diria que és una de les millors zones del món per a un escalador. Hi ha molta i bona roca, com també un clima excel·lent, el que fa que s’hi puguí escalar tot l’any.

P: Quin és el teu punt fort com a escalador?

R: La meva motivació, mai no em falla.

P: La teva família et fa costat? Algun d’ells escala?

R: La meva família sempre m’ha donat suport, exceptuant els primers dies que m’hi vaig dedicar. Més tard el meu pare em va acompanyar moltes vegades, la qual cosa moralment m’animava molt, i darrerament escalo molt amb la meva companya Daila Ojeda, que és també una excel·lent escaladora. Recentment s’ha proclamat campiona d’Espanya d’escalada.

P: Els escaladors necessiteu una preparació especial? Fas algun tipus de dieta?

R: Necessitem tenir una bona proporció força-pes. Pel que fa a la dieta, res d’especial. Abans era vegetarià, però ara menjo de tot, encara que més peix que carn, pel que fa al total de proteïnes que necessito.

P: Hi haurà vida quan decideixis deixar d’escalar?

R: Sí, però el que quedarà serà una vida curta i avorrida.

**“Quan deixi d’escalar
la meva vida serà
curta i avorrida”**

SABÍEU QUE...

Sabíeu que durant les primeres escalades a les Terres de Lleida als anys 1950 s’utilitzaven espardenyes de cànem per enfilem-se per les parets?

Sabíeu que un ancoratge modern d’escalada té una resistència superior a 2.000 kg i una durabilitat superior a 20 anys?

Sabíeu que a les Terres de Ponent tenim més de 5.000 vies d’escalada?

Tierras de Ponent: roca infinita

En las comarcas de Ponent encontramos muchas zonas de escalada, algunas reconocidas desde hace tiempo y otras nuevas nacidas recientemente gracias a equipadores interesados en encontrar nuevos sitios para escalar.

Hay quien dice que vivimos en el lugar idóneo para la escalada, y así lo confirma la gran afluencia de escaladores extranjeros con un alto nivel de preparación y muchos otros escaladores anónimos que nos visitan para gozar tanto del deporte como del clima.

Sin lugar a dudas, pocos son los lugares que como las comarcas de Lleida puedan ofrecer una selección tan amplia de escaladas para todo el año, aunque en este caso sólo nos referiremos a la escalada deportiva (en la que pri-

man la seguridad y el placer del movimiento) y a la escalada en bloque (escalar sin cuerdas y con unos colchones de espuma de alta densidad para proteger las frecuentes caídas). Aunque la escalada deportiva nació en Cataluña a finales de los años 70, a las comarcas de Lleida no llegó hasta una década más tarde como resultado de una evolución hacia un estilo libre. Los lugares clásicos para practicar este deporte son Terradets (el Pallars Jussà), Collegats (el Pallars Jussà y el Pallars Sobirà) o Camarasa (la Noguera), entre otros, mientras que Alòs de Balaguer, Tartareu o Santa Linya (la Noguera) se presentan como sitios con un encanto particular y un paisaje agreste que no dejan indiferente al visitante. No obstante,

todas estas zonas tienen unas características particulares que las hacen únicas dentro de este deporte y que las convierten en un destino reconocido a nivel internacional, como por ejemplo L'Albagés y El Cogul (las Garrigues). En la escalada no se busca únicamente el placer de practicar un deporte de manera segura y gozar de la emoción que proporciona el desafiar la ley de la gravedad, ya que siempre nos lleva al límite personal para intentar llegar a la roca deseada.

La escalada es un deporte sin límite de edad y abierto a todo aquél que desee introducirse en él, puesto que hay niveles para todos y lugares en nuestras comarcas idóneos para aprender o mejorar nuestra técnica. ●

Lands of Ponent: an infinity of rock

It is said that the comarques of Ponent are the ideal place for practising rock-climbing, and this is confirmed by the great affluence of highly-experienced foreign rock-climbers, and many other anonymous rock-climbers, who visit us to enjoy both the sport and the climate. Although rock-climbing as a sport came into being in Catalunya at the end of the 70's, the pastime did not get to the comarques of Lleida until a decade later. The classic sites for practising this sport are Terradets (Pallars Jussà), Collegats (Pallars Jussà and Pallars Sobirà) or Camarasa (Noguera), among others, while Alòs de Balaguer or Santa Linya (Noguera) present themselves as rediscovered locations with their own particular landscape and charm. Nevertheless, all of these areas have their own particular characteristics which make them internationally recognised destinations.

Rock-climbing is a sport open to anybody, whether beginners or those wishing to perfect their technique. In addition, rock-climbers will not only encounter the pleasure of defying the law of gravity in a safe way, but will also practise a sport which will take them to their personal limits in their attempt to reach their target area. ●